

Het meisje en de man

Het meisje kijkt met grote vragende ogen naar de man tegenover haar. Ze knippert ongeduldig maar vol vertrouwen met haar lange wimpers. Hij kijkt vertwijfelend terug in haar grijsblauwe ogen. Ze wijken geen moment van de zijne. Hoge verwachtingen op haar gezichtje. En spanning. Hij denkt diep na en voelt de twijfel stijgen, net als zijn ongemak. Hij vervloekt hij haar kinderlijke enthousiasme. Natuurlijk is hij is blij haar weer te zien, maar moet elke keer die eerste minuten weer wennen aan haar sterke aanwezigheid. Zij stort zich bij elk bezoek zonder enige terughoudendheid vol overgave in zijn armen en overlaadt hem met knuffels en kussen. Een kwispelende puppy klaar om te spelen. Vol onvoorwaardelijke liefde. Ook vandaag weer.

“Wat gaan we doen?”, vraagt het meisje opnieuw.

Ze wipt van haar ene voetje op de andere. De blonde staartjes op haar hoofdje wiebelen mee op het ritme. Ze heeft haar lievelingselastiekjes in, die met de rode kersen. Daar heeft ze hem bij binnenkomst direct op gewezen. Hij wist dat dat het eerste zou zijn dat ze zou zeggen. Ze draagt ze sinds twee maanden bij elk bezoek, en herhaling is belangrijk voor haar. Zo ook de opmerking dat de kersen zo echt lijken, dat je ze bijna op zou eten. Daarna zijn schijnbeweging naar een van de staartjes om te doen alsof hij hapt in de kersen. Gevolgd door een gilletje plus schaterlach van haar kant, waarbij ze haar handjes beschermend op de kersen legt en hem gespeeld boos aankijkt.

‘Nee, niet opeten,’ gniffelt ze elke keer. Hij glimlacht weer.

Ze ziet hem lachen en weet zeker dat hij iets leuks gaat doen met haar. Hij heeft haar toch twee weken niet gezien. Hij moet net zo blij zijn om haar te zien als zij hem. Ze heeft hem erg gemist. Hij grimast nu en pijnigt zijn hersenen om iets te bedenken. Hij voelt vooral hoe zijn maag knort. Hij is vergeten te lunchen en krijgt zin in een gebakken ei. Als hij nu eens iets te doen wist.

“Ik heb honger,” zegt de man.

“Ik ook!”, roept het meisje enthousiast.

“Dan gaan we een ei bakken. Ik zal je leren hoe dat moet,” bedenkt de man ineens.

Het meisje zet grote ogen op: “Wat voor ei?”

“Het perfecte roerei,” zegt de man ineens geheimzinnig.

Een hele brede lach verschijnt op haar gezicht. Hij gaat haar een echt roerei leren bakken! Op echt vuur! Ze pakt zijn uitgestoken hand en loopt - nu al - trots met hem mee de keuken in. Het voelt als avontuur. Hij doet een schort voor bij zichzelf en ziet hoe ze glundert als hij een theedoek om haar kleine lijfje knoopt. Hij geniet van haar

opgetogenheid om haar 'schort met bloementjes'. Ze ziet er schattig uit. Hij zal straks een foto maken.

"Zo, nu zijn we allebei een echte kok," grapt de man en zet haar op het keukentrapje.

Nu kan ze bij het aanrecht. Net als de grote mensen. Nu is ze ook groot. Niet zo groot als hij, maar zijn gezicht is wel dichterbij. Dat is fijn. Ze kan nu veel beter de kleine plooitjes in zijn huid zien als hij naar haar lacht. Ze kijkt aandachtig hoe hij een doosje eieren en een pakje boter uit de koelkast pakt. Uit de keukenkastjes een glazen kom, een houten lepel, een bakpan en een vreemd apparaatje dat ze nog nooit heeft gezien. Iets met een hendeltje om aan te draaien en twee kleine draai-dingen die aan elkaar vast zitten. Hij ziet haar gefascineerd kijken naar het kluts apparaat.

"Straks laat ik je zien waar dat voor is. Maar eerst...boter in de pan!", gebaart de man gedecideerd naar de pan en de boter.

"Alle boter?", vraagt het meisje en probeert het papiertje rond de boter los te peuteren.

"Nee zotteke," lacht de man, "dan krijgen we te dikke buiken en passen onze kleren niet meer! Een stukje maar. Zoals echte koks zeggen: een klontje boter."

Ze kijkt geschrokken naar haar buik en denkt aan haar nieuwe prinsessenjurkje. Een klontje boter lijkt haar inderdaad beter. Hij reikt haar een mes aan, dat ze met een serieuze blik aanneemt. Heel voorzichtig snijdt ze een stukje van de boter af en legt het in de pan.

"Precies genoeg," zegt de man en zet de pan op het vuur.

Het meisje kijkt hoe hij aan de knop van het fornuis draait en hoort een tikgeluid. Dan springen er vlammen onder de pan tevoorschijn. Nu gaat het echt gebeuren. Hij zet de vlammen meteen wat zachter en vertelt waarom. Zo kan de boter heel langzaam smelten, dat is lekkerder. Bovendien hebben ze dan de tijd om de eieren op te kloppen. Hij pakt de glazen kom en het bakje met de eieren.

"Kijk," zegt de man, "we breken de eieren één voor één op de rand van de kom en laten ze erin vallen. Daarna mag jij de eieren opkloppen met dat apparaatje. De klutser. Let op, ik doe voor hoe je een ei moet breken."

Ze let heel goed op als hij een ei pakt, dwars op de rand van de kom kapot tikt en dan met twee duimen uiteen trekt boven de kom. Het eiwit en het eigeel vallen er precies middenin. Zonder stukjes schaal in de kom of ei ernaast. Ze is onder de indruk van zijn handigheid en weet niet of zij dat ook wel kan.

"Nu jij een ei. Gewoon niet te hard en niet te zacht tikken op de rand en dan rustig openbreken," moedigt de man haar aan.

Ze pakt een ei en tikt op de rand van de kom. Niks. Zelfs geen deukje of scheurtje. Ze kijkt een beetje beteuterd met een het-lukt-niet-blik naar hem op. Hij kijkt

geamuseerd maar bemoedigend terug. Ze probeert het nog een keer, nu harder. Ja, het ei breekt! Een klein straaltje eiwit loopt langs de buitenrand van de kom, maar ze herstelt zich snel en houdt het ei boven de kom. Hij ziet hoe ze met haar twee kleine duimpjes het ei helemaal breekt en de inhoud in de kom laat vallen. Ze kijkt vol trots naar hem op, hij beantwoordt haar met een gulle lach.

“Het is gelukt!”, roept het meisje blij.

“Heel goed,” zegt de man blij.

Samen breken ze nog twee eieren. Na haar tweede gebroken ei loert ze al vol opwinding naar het kluts apparaatje, waardoor ze gelukkig niet ziet dat hij snel een stukje eierschaal uit de kom vist. Dat scheelt weer een pruillipje. Hij pakt de klutser en zet hem rechtop in de kom. Ze kijkt gespannen toe als hij zachtjes het hendeltje begint rond te draaien. Meteen gaan de twee gardes ook ronddraaien, een beetje in elkaar. Het ei in de kom wordt geklutst.

“Wat mooi!”, lacht het meisje.

“Nu is het jouw beurt, jij mag de eieren opkloppen tot ze helemaal schuimen en luchtig zijn. En als je lieve dingen tegen de eieren fluistert, worden ze nog lekkerder,” vertrouwt de man haar ineens fluisterend toe.

“Echt waar?”, vraagt het meisje ongelovig.

Hij knikt zo plechtig mogelijk. Ze twijfelt of hij een grapje maakt, maar laat zich toch overtuigen. Je weet maar nooit, en haar eerste roerei moet wel goed smaken. Ze pakt het molentje over uit zijn handen. Het is veel gemakkelijker dan ze dacht, het is helemaal niet zwaar om aan het hendeltje te draaien. Ze ziet hoe het eigeel en het eiwit mengen en een mooi glad geeloranje papje worden. Ze probeert de belletjes te tellen, maar het zijn er te veel. Ze is tevreden, want veel belletjes betekent veel lucht. Ze fluistert tegen het geklopte ei in de kom dat het maar goed luchtig moet blijven. Ze hoopt dat het werkt, want het is belangrijk dat hij het lekker vindt. Hij kijkt ondertussen toe hoe ze ingespannen zorgt dat de gardes de hele kom rondgaan. Terwijl het meisje door klopt, strooit hij wat zout en peper in de kom, en vertelt dat daardoor de kruiden goed verdeeld worden door het hele ei. Hij verkneukelt zich over haar ijver en toewijding aan haar taak. Vooral nu ze het ei toefluistert dat het zo mooi van kleur is. Hij onderdrukt een lach als ze glunderend naar hem opkijkt als ze klaar is met opkloppen. Hij is ontspannen en geniet nu van haar aanwezigheid.

“Klaar!”, besluit het meisje na een laatste inspectie in de kom.

“Heel goed gedaan, dat moet wel een perfect roerei worden, want het is perfect opgeklopt,” zegt de man als hij de kom van het meisje overneemt.

Ze ontploft bijna van fierheid en vreugde. Ze heeft het goed gedaan! Ze ziet hoe hij nu de vlammen weer omhoog draait onder de pan, de boter begint te sissen. Hij heeft in

zijn ene hand de kom en in zijn andere de houten lepel. In één snelle beweging leegt hij de kom in de pan en schraapt met de lepel de restjes uit de kom.

“Nu komt het grote geheim van een perfect roerei, dus goed opletten,” spreekt de man ernstig.

Een geheim? Dat wist ze niet! Ze buigt naar hem en de pan toe om niks te missen. Hij weet zo veel. Het meisje wil alles horen.

“Het grote geheim van een perfect roerei is bewegen, roeren dus eigenlijk, maar... niet zomaar het ei door de hele pan roeren. Dan krijg je allemaal losse stukjes ei, dat is veel minder lekker,” vertelt de man, en onthult vervolgens: “Als je het ei in de pan hebt gegoten, moet je direct vanaf de rand naar binnen bewegen met je lepel. Je schraapt en veegt de hele tijd het ei van de rand naar het midden. Kijk maar.”

Ze ziet hoe hij het ei van de rand naar het midden van de pan veegt met de houten lepel, de hele pan rond. Langzaam ontstaat er een hoopje ei in het midden. Ze vindt het een prachtig bergje.

“Het is een heel mooi geroerd bergje ei in het midden,” zegt ze en hoopt dat hij dat ook vindt.

“Dat is het zeker,” zegt de man: “maar nu komt het allerbelangrijkste. Je moet zorgen dat er genoeg ei overblijft om rondom het bergje te laten liggen, zodat de hele bodem van de pan bedekt blijft met ei en het allemaal aan elkaar blijft zitten. Geen losse stukjes. Het bergje mag dus niet te hoog worden.”

Ze kijkt in de pan en begrijpt hoe het moet. Haar serieuze blik vertelt hem dat ze het snapt, al is ze nog zo klein. Het maakt hem blij dat hij het goed heeft kunnen uitleggen. Hij heeft haar iets meegegeven. Ze kijkt hem bewonderend aan.

“Is het nu klaar? Morgen we het nu opeten?”, klinkt het hoopvol.

De man antwoordt lachend: “Bijna, de onderkant moet nog even bakken, maar niet te veel, want de bovenkant moet wel een beetje nat blijven. Het ei mag natuurlijk niet droog zijn.”

“Ik zal de tafel al dekken!”, roept het meisje enthousiast en springt van het keukentrapje.

Ze weet waar de messen, vorken en borden liggen en legt ze klaar op de keukentafel. Zo kunnen ze meteen eten als het ei klaar is en hoeft het niet te lang in de pan te blijven waardoor het misschien alsnog uitdroogt. Ze kijkt vanaf haar stoel toe hoe hij het vuur uitdraait en naar haar toekomt met de pan in zijn hand. Hij laat haar zien hoe mooi het ei is geworden en snijdt er dan met de houten lepel een stuk af dat hij op haar bord legt. De rest is voor hem. Hij is groter, dus het grootste stuk is voor hem. Hij gaat tegenover haar zitten en kijkt naar haar opnieuw verwachtingsvolle gezichtje. Rode wangetjes van alle opwindning en inspanning.

"Zo," zegt de man: "ik heb nog meer honger gekregen van het bakken. Smakelijk eten!"

"Smakelijk eten," antwoordt het meisje.

Hij neemt een grote hap roerei en begint te kauwen. Zij neemt ook een grote hap. Ze kijken elkaar vragend aan.

"Mmmmmmmm, wat een lekker ei! Dit is het meest perfecte roerei dat ik ooit heb gegeten," zegt de man met volle mond.

Ze glundert van kop tot teen en knikt heftig. Haar staartjes dansen om haar hoofd. Ze vindt het ei erg lekker, maar ze is vooral heel blij dat hij het lekker vindt. Ze voelt zich een echte kok.

Hij verbaast zich voor de zoveelste keer hoe ongelooflijk simpel het eigenlijk is om haar gelukkig te maken. Ontroerd geeft hij haar een aai over haar bol.

"Ik vind jou lief," zegt het meisje stralend tegen de man.

Eef Lanoye,

Versie december 2020